

V HVEZDODRAP

Petr Vyhlídka

110001000001010100000111100001000110110101100

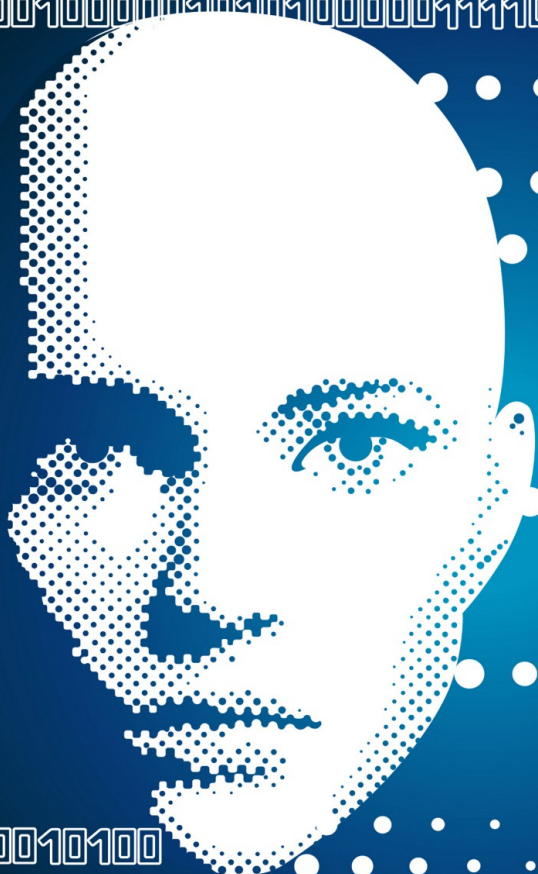
1010010100

1010010100

101001000

1010010100

1010010100

PETR VYHLÍDKA

HVĚZDODRAP

www.fext.cz

2008

copyright © Petr Vyhlídka, 1992, 2005-2006
cover art © Radli | Dreamstime.com

obsah:

[kapitoly 1 – 10](#)

[kapitoly 11 – 20](#)

[kapitoly 21 – 30](#)

[kapitoly 31 – 40](#)

[kapitoly 41 – 50](#)

[kapitoly 51 – 58](#)

1.

Výtah vyvrhl další dávku lisovaných pasažérů a melodickým akordem ohlásil cestu o patro výš. Melánie si upravila pomuchlanou halenku, prsty si pročísla vlasy a konečně se pořádně nadechla.

Nesnášela tohle protivné oblečení, dělající ji o několik let starší, nesnášela stresové cesty v našlapaných výtazích a horizontálách. Nenáviděla modrošedou chodbu, vedoucí od liftu k hranici sektoru. Ta prapodivná atmosféra mnoha parfémů, zápachu potu a živočišného tepla ji dusila. Čtyři dny v týdnu znovu a znovu prožívala odpornou tlačenicí cestou do práce a hrůzu v krabičce sardinek když se vracela. Páteční zkrácená směna našťestí posouvala návrat domů mezi dvě přepravní špičky. Přesto bylo všude plno Hvězdodrapanů čumících jí na nohy, oplzlých chlápků civících bezostyšně do výstřihu a neomaleně osahávajících Melániin zadek. Čtyři dny v týdnu měla na sobě přilepenou nejméně jednu ruku cestou do práce a jednu odpoledne. Osm příšerných cest výtahem na ni shlížela většina žen úkosem: Komu asi leze do postele, když bydlí v tomhle trapném sektoru a přesto nosí kolekce od Mithy a smrdí na pět metrů Audrey Desmond?

Nelezla do postele nikomu, to si jenom její šéf potrpěl na reprezentativní vystupování, perfektní oblečení, reklamní úsměv a značkové parfémy. To všechno jí stálo polovinu platu – z té druhé musela uživit dvoupokojové doupě, jehož jedinou vymožeností bylo aktivní připojení k sektorovému Kybernetu. Ale měla slušnou, v rámci možností dobře placenou práci, a nechtěla ji prozatím měnit.

Zapadla do světla modré chodby, široké jen na to, aby se mohla vyhnout sousedovi, řídicímu se patrně na nákup, a opřela se s úlevou o veřeje, aby z kabelky za sto osmdesát starlarů vylovila identifikační kartu.

Přejela po zámku a dveře zmizely ve stěně.

Vzdychla, vkročila do svého hájemství, s úlevou odkopla lodičky.

Odhodila kabelku a přetáhla halenku přes hlavu.

Doma.

Konečně volná, bez předstírání Ano pane, Nikoliv pane, Máte na saku něčí dlouhý blond vlas, není zač. Pozdravujte paní.

Sama.

Potom se zarazila.

Dveře do obývacího pokoje byly otevřené.

Nesnášela to, navíc si byla jistá, že je zavírala, protože si přitom skřípla prst.

Přitiskla si halenku na prsa a nahlédla dovnitř.

Uprostřed místnosti červeně poblikával majáček, umístěný na metr vysokém válcovitém trupu. Melánie na něj nedůvěřivě pohlédla, pak zkontrolovala místnost. Nikde nikdo.

Přešlápla z nohy na nohu a zavrtěla hlavou.

Něco tu nebylo v pořádku. Snad někde jinde, možná někdy jindy.

Ale ne teď a ne tady. V Hvězdodrapu.

Vžitá pravidla společenského chování. Při zívání si zakrýt ústa, zdravít starší a výše postavené. Nesmrkat do rukávu a nesrkat polévku. Někam mezi tato dobrovolná omezení patřil i zvyk, velící údržbářům doprovázet opravárenské jednotky, nudit se v cizím bytě a svádět nájemnice. Bylo nemístné, aby člověk našel ve svém bytě cizího muže, sedícího v jeho oblíbeném křesle a hledícího na oblíbený televizní pořad. Ale dalo se to vysvětlit, pokud měl ten člověk na sobě bílou údržbářskou kombinézu a někde v koupelně se hrabal robot v rozvodech.

Náhlá porucha, slečno. Jo, klimatizace je prevít. Co kdyby tu začalo hořet? Ty elektrický rozvody jsou pěkně starý. Dovedete si vůbec představit, kdyby nám bafla střecha nad hlavou? Tak promiňte, příště se vám jistě ohlásíme do práce.

Melánie pracovala u pojišťovny a tohle všechno dobře znala. Ve fóbii přerůstající strach ze závažnější havárie na klimatizaci, na rozvodech energie, na vzduchotechnice. Seběmenší závada dokázala

zalarmovat celé opravářské čety.

Ale nikdo by neposlal samotného robota.

To se přece nedělá.

S halenkou na prsou nahlédla do koupelny, prošla kuchyní a mrkla do ložnice. Potom se vrátila.

Odhodila nepotřebný fíkový list cudnosti, v bytě nikdo nebyl. Jen ona a ten zatracený robot.

„Co tady děláš?“

Světélko okamžitě změnilo barvu a snížilo frekvenci záblesků.

„Ty neumíš mluvit?“ zeptala se nevěřičně, až dosud se setkávala s modely, schopnými fonetické komunikace. I od nečekaného návštěvníka čekala odpověď.

Světélko se rozblikalo rychleji. Robot se otočil kolem osy a dívku napadlo, že hledá ztraceného mechanika, ten chlap si prostě zmizí a přivede slušnou občanku do rozpaků. A robot je z toho vyděšený, no jistě, překročil zákaz. Je sám, bez ochranného doprovodu.

Bylo to směšné, ale Melánii skutečně vyděšený připadal. A nemohla se toho pocitu zbavit.

„Neztratil ses náhodou?“

Už věděla, že robot nemluví a že má nějaký problém. První myšlenkovou reakcí bylo spojit se s místním Kybernetem, řešila s ním všechny technické problémy a tohle *byl* technický problém. Ale cosi ji zarazilo, snad bláznivě zmatené chování robota, monitorujícího místnost v stále častějších intervalech.

Robot se přece nemůže ztratit. První, co by udělal, by bylo spojení s nadřízeným Kybernetem nebo s ekvivalentním zastoupením. Tím spíš, že stálý kontakt se Systémem udržují všechny mechanismy.

A protože Melaniino myšlení vždy začínalo systémem černá – bílá, napadlo ji jediné.

Ten robot je na útěku.

Devětadevadesát procent lidské populace by to považovalo za nesmysl. Zbývající setina za vtip. Jenže Melanie, utíkající při každé

trochu nezvyklejší situaci ze šedivé reality do barevného světa fantazie, si dokázala představit mnohem víc.

Je na útěku a já mám dvě možnosti. Oznámit ho – a případně si vysloužit pověst bláznivé ženské – nebo mu pomoci.

Druhá varianta jí připadala mnohem přitažlivější, takže na první okamžitě zapomněla.

Sedla si do křesla, opřela lokty o kolena a hlavu složila do dlaní. Dívala se na robota, momentálně nehybného, jen tu a tam bliknuvšího majáčkem, a přemýšlela.

Co s ním?

Napadaly ji samé hlouposti, jedna za druhou, až to nevydržela a vsadila na tu poslední.

Naprosto nejšilenější.

2.

„Co s tebou?“

V bytě zůstat nemohl, to bylo jasné. A v Hvězdodrapu nebylo mnoho míst, kde by se robot mohl bez problémů skrývat. Byť by mu někdo odstranil velké sériové číslo, nastříkané na trup.

IV C 1215.

Jméno by bylo rozhodně lepší, ušklíbla se Melanie, jenže robotům by stejně nikdo neřikal Michaeli. Procházely by tu nesčetné varianty Robertů, Robbieů, Andrewů... Nakonec má to číslo přece jen výhodu. A dost možná že na něj jeho mechanik volá jménem své tchyně.

Nemohl se ukrýt ani v sektoru, ani v oblasti. Tohle místo patřilo lidem. Nebyly tu žádné schovávačky, žádné zapomenuté místnosti. Všechno více či méně frekventované, všechno bez robotů tohoto typu.

Nešlo o to, zda si 1215 všimne někdo z odborníků. Melanie věděla, že pro systém musí být nalezení ztraceného robota otázkou několika hodin. Chtěla ho tedy uklidit někam, kde se ztratí sám.

Pokud to dokáže a pokud bude chtít.

Vlastně se ho chtěla jen zbavit a iluzorní zodpovědnost za jeho svobodu přenést na někoho jiného.

„Tak pojď,“ natáhla k němu mimoděk ruku, „něco mě napadlo.“

Robot poslechl.

Nemohla vědět, že se stala svědkem něčeho opravdu výjimečného. Setkávala se jen s modely postavenými na lidskou úroveň a podle toho také jednala. Netušila, že údržbářské jednotky jsou kódovány na přesné povely, a typ IV C je z hlediska lidské inteligence udržován hluboko pod průměrem. Jenže i kdyby patřila k technokraticky založeným dívkám a věděla to, asi by jí to od dalšího postupu neodradilo.

Opatrně vyhlédla na jednotvárně světle modrou chodbu s o tón tmavšími obdélníky zavřených dveří.

Koridor byl jako obvykle prázdný, procházky po chodbách nepatřily k hvězdodrapanským zvykům. Od toho tu byla rekreační centra.

„Jdeme,“ zavelela rázně.

Robot vyklouzl za ní, motory pohonné jednotky tiše vrčely.

Melanie měla několik nápadů a jednu jasnou představu. V téhle oblasti nebude IV C 1215 v bezpečí nikdy, na to tu žilo příliš mnoho lidí. Ale při svých výletech po Hvězdodrapu se občas dostala na místa, která naopak lidmi příliš neoplývala a kde se to jen hemžilo roboty a elektronickými jednotkami. Tam se snad jeden navíc ztratí, – někde v technické oblasti – a do nějaké takové ho musí dopravit.

Problém tkvěl v tom, jak to udělat nepozorovaně.

S robotem v patách proběhla rychle sektorem k nákladním výtahům. Zasunula do štěrbiny kartu a elevátor poslechl okamžitě, stál naštěstí jen o patro níže a karta byla v pořádku. V duchu děkovala svému šéfovi, který jí elektronický klíč k nákladním výtahům zařídil. Nikdy ho nevyužila pracovně, ale k soukromým výletům byl ideální, protože lifty a páternostery pro veřejnost byly neuvěřitelně pomalé a často přeplněné. Aspoň v tuto dobu. V Hvězdodrapu žilo

několik milionů lidí a značná část byla naladěna na stejné časy jako Melanie.

Výtah projel osm pater dolů a zastavil. Dívku píchlo u srdce, teď někdo přistoupí, technik nebo jiný odborník a všechno bude k ničemu.

Místo toho se ozval jen neosobní hlas Kybernetu.

„Vaše karta nedovoluje přestup do následující oblasti. Použijte prosím jiné, nebo pokračujte veřejnými dopravními prostředky do oblastí, do nichž máte oprávnění vstoupit.“

Oddechla si, v zápalu boje si na tenhle zádrhel nevzpomněla.

To víš, že se potáhnu mezi lidi, ty nádhero, usklíbala se v duchu a otevřela dveře.

Musí to zkusit jinak.

Měla štěstí. Vystoupila do krátké spojovací chodby, utápějící se v příšerí, úspěšně bojujících se mdlým světlem ve velkých rozestupech rozmístěných zářivek. Kolem byla obchodní oblast, plná skladů a zbavená přítomnosti lidí.

Chvilí přemýšlela kterým směrem se dát, aby se dostali k některému přechodu do technických oblastí. Což znamenalo směrem ke středu Hvězdodrapu; až na výjimky byla veřejně nepřístupná místa soustředěna v centru obří budovy, zatímco obytná podlaží ve větvích, táhnoucích se na všechny strany. Jenže kde je střed a kde je plášť? Málakdo v tom měl naprosto jasno, nebyla to životně důležitá informace. Po pravdě řečeno ani využitelná.

Až nyní.

Melanie vytáhla IC, stejně podvědomě, jako všichni Hvězdodrapané, když se potřebovali radu v komplikovanější situaci.

„Kde jsem, prosím?“ požádala nejbližší Kybernet.

Displej se rozzářil, karta poznala majitelčin hlas, převedla žádost do jedniček a nul, vyslala je otevřeným kanálem dostupnému naslouchajícímu systémovému konektoru a čekala na odpověď. Dočkala se jí v setině sekundy a s nevtíravým tónem ji zobrazila. To

vše se odehrálo ještě předtím, než stačila Melanie zvednout IC k očím.

Ke čtení se už nedostala. Ani ke slabému hlásku, jakým karta takové zprávy předčítala.

V tu chvíli ji něco odstrčilo ke stěně.

Zahlédla pružné chapadlo, které vylétlo z trupu IV C 1215, protáhlo se pod Melaniinou paží a vytrhlo jí IC z ruky.

Ozvalo se lupnutí, jak chapadlo kartu přelomilo, po troskách přeběhl fialový záblesk elektrického výboje ničícího jemnou elektroniku.

A robot opět strnul.

Melanie vyděšeně vykřikla.

On se zbláznil. Ale potom je, potom já... To není dobré.

IV C 1215 se zuřivě rozblíkal a několikrát otočil kolem osy.

Teprve teď jí došlo, že to, co provádí není hra.

Bylo příliš pozdě.

3.

Z hlubokého příšeří technického parku vystupovaly majestátní obrysy třímetrových robotů IX G. Hoener je nikdy neviděl v chodu – tahle monstra patřila k havarijní záloze, připravené pro případ destrukce vnějšího pláště. Byla to celkem zbytečná pojistka, zvláště, když si člověk uvědomil všechna bezpečnostní jištění Hvězdodrapu, sle konstruktéři počítali se vším, a v případech setrvačností inovované řady G to byla možnost narušení integrity vnějšího pláště pomocí nevelkých, zato nadmíru účinných raket a vzdušných torpéd, jimiž ti venku v době výstavby Hvězdodrapu disponovali. Hoener o tomto určení IX G věděl. Jako správce roboparku musel znát účel všech svých svěřenců.

IX G stáli vzadu u stěny, opatřené zablokovanými havarijními výstupy, nad nimi u stropu visela semiinteligentní Áděčka, pro změnu

miniaturní pavouci, schopní provádět nejnutnější opravy za plného útoku. Správce je neměl rád. Neměl v oblibě nic, co nějakým způsobem poukazovalo na možnost ohrožení Hvězdodrapu.

O to víc miloval klasické robotské dělníky.

Údržbáře vzduchotechniky, tu roztomilou válcovitou řadu C. Krabovitě polointeligentní roboty DS. Připitomělé automatické krysy, mající v referátu hlavní energetické rozvody. Tohle byl jeho svět. Tihle opravdu nahrazovali člověka.

Povzdechl si a odvrátil se od obrazovky. Robopark byl samozřejmě – jako vždy – v pořádku. Jak by nebyl, když se o něj stará speciální Kybernet. Správce míval v ten okamžik slabý pocit méněcennosti, který mizel vždy, když se obracel s povinným hlášením na svého nadřízeného.

„Všechno v pořádku, pane.“

Muž na druhém monitoru to úsečně odkývl, Hoener znuděně zazíval a zamával před senzorem, aby šéfa vypnul.

Všechno je v pořádku, zopakoval rozmrzele. Vždycky všechno bylo v pořádku.

Opatrně přenesl váhu na levou stranu a naklonil se k tmavé ploše havarijní signalizace. Setřel takřka mikroskopická zrnka prachu a balancuje na nakloněné stoličce, nenávistně se zašklebil na ztemnělé nápisy. Za celou svou kariéru je viděl svítit dvakrát. Jednou ho Kybernet předem upozornil na provedení zkoušky, podruhé (to zajásal) ho nevaroval nikdo.

Závada byla v samotném pultu.

Ale mělo by se něco stát, říkal si. Patřilo to k jeho pravidelnému rannímu rituálu.

Mělo by se něco stát, aby aspoň jednou měl pocit, že pravidelné pololetní kurzy mají nějaký smysl.

A ono se stalo.

Pod Hoenerovými prsty se rozzářil malý červený nápis.

Správce vyjekl a strhl ruku, nakloněná stolička s třaskavým úde-

rem dopadla do stabilní polohy a Hoener vytřeštil oči.

SAMOVOLNÁ INICIACE, přelouskal. Automaticky pohlédl na výstup Kybernetu. Monitor se rozzářil a bezpečnostní okruh předal informaci pro lidskou obsluhu.

SKUPINA BETA

POST 27

SAMOVOLNÁ INICIACE JEDNOTKY

POSTUP? zeptalo se to pitomě a Hoener v odpověď tupě zíral. Na obrazovku zatím vypadly další údaje.

JEDNOTKA

TYPOVÉ ČÍSLO ŘADY: XXI FF

IDENTIFIKAČNÍ ČÍSLO: 039

JEDNOTKA V PLNÉ POHOTOVOSTI

POSTUP? dožadoval se monitor znovu.

„Co to je, sakra!“ zaklel správce. Zkrat? Nesmysl. Pojistky by nedovolily provést celou iniciaci bez zpětných kontrol.

„Kybernet!“ vykřikl.

Neozvalo se nic. Zařval hlasitěji, někdy se stávalo, že neuronová koule chvíli čekala. Snad to patřilo k jejím vlastnostem, možná k programu, ale nikdy ta vteřina ticha netrvala *tak* dlouho.

„2-6435.“

„Udělej s tím něco,“ řekl Hoener už klidněji, s pocitem muže, který odstranil podstatnou závadu.

„S čím?“ zeptal se nevinně Kybernet.

Hoener zbledl.

„Spíš?“

RIZIKOVÁ SITUACE 9 plápolalo na obrazovce. Nic moc. Bezpečnostní okruh ale názor vzápětí přehodnotil.

RIZIKOVÁ SITUACE 7.

Správce zděšeně vyjekl. Skok ho zamrazil v zádech, zároveň ho popostrčil – konečně si uvědomil, že tu není jen náhodný divák.

„Kybernet? Potřebuju 27 Beta na skřín,“ zařval.

Stroj jeho žádost neprodleně splnil a Hoenerovy vlasy se zježily hrůzou.

Post 27 byl prázdný.

„Skenovat trasu!“

Kybernet už nebral člověka na vědomí. Dorazila k němu podivně opožděná informace o nepřípustné činnosti v roboparku. Byl si vědom značného zpoždění, odstartoval tedy všechny příslušné pochody najednou. Analýzu situace, varianty řešení, kontrolu bezpečnostního systému. Otrocky přitom přenášel postup na monitor.

Hoener zděšeně sledoval rudou stopu, táhnoucí se k vratům roboparku. Signál XXI FF 039 se odnikud neozýval. Pult rozkvétal dalšími a dalšími červenými nápisy. Málokterý zhasl, ale správce už jim nevěnoval pozornost. Zvedl oči k nebesům a spojil se se svým nadřízeným.

„Šéfe,“ pípl nešťastně, když se tvář vedoucího objevila na obrazovce. Věděl, že to, co se nadřízenému, jehož obličej zdobil věčný úsměv, mnohdy nekorespondující s vlastnickovým odtažitým přístupem k podřízeným, chystá sdělit, je prostě nesmysl.

„Děje se něco?“

„Utekl mi robot,“ sdělil správce opatrným hlasem. Úsměv na obrazovce se rozšířil, aby vzápětí ztuhl v ukázkové nevíře v obsah právě slyšeného.

„Co blbnete, Hoener?“

Správce vzdychl a raději nechal podat zprávu Kybernet.

4.

První vteřiny toho zmatku vypadly Melanii okamžitě z paměti. Později si vybavila jenom to, že IV C 1215, od zničení IC neustále blikající, náhle vyrazil kupředu. Tak rychle, že se Melaniiny oči, upřené na jedno místo, nestačily přeastřít. Zahlédla jen rozmazaný šedivý pruh a zaslechla zvuk, který zněl jako by někdo uhodil ple-

chovkou kompotu o stěnu. Několik metrů od Melanie, na křižovatce chodeb, narazil do stěny vysoký jeřábovitý robot.

Nedaleko místa, na němž ještě před chvílí stál IV C 1215, který takto jednoduchým úskokem vyřídil prvního nebezpečného protivníka, jehož dlouhé teleskopické paže, vybavené magnetickou sítí ho měly uvěznit. Uprchlík se nezastavil, pokračoval dál, využívaje všech svých schopností. V okamžiku, kdy mu protivník postavil do cesty pole energie, tryskající ze stěn, vymrštil se robot do vzduchu a několik centimetrů od ohniska zkázy se přilepil na strop, zneužívaje dobrodiní prokázaného konstruktéry, předpokládajícími práci série IV C v nejrůznějších podmínkách, tedy i hlavou dolů. Lehce a přirozeně, jakoby navzdory fyzikálním zákonům, popojel po stropě, seskočil, za letu se ladně otočil a přistál na podvozku.

Myšlenkové reakce IV C 1215 se v tu chvíli podobaly lidským. Ačkoliv měl stroj postrádat emoce, ucítil náhlou úlevu; nebezpečí se už neplížilo kradmo kolem, stálo přímo proti němu.

V úzkém pásmu strojové inteligence, bohatě postačující pro jakoukoliv činnost ve vlastní údržbářské profesi, sice nemohl analyzovat situaci v plné šíři, ale v tuto chvíli to byla výhoda. Nemusel se zabývat faktem, že proti Kybernetu, který akci řídil a jehož možnosti byly nesmírné a inteligence mnohonásobná, nemá šanci.

IV C 1215 se ani podobným problémem zabývat nechtěl. Aktivoval program, jehož algoritmus hovořil jasnou řečí.

Bojuj a prchni.

V tom okamžiku se změnil ve stroj, v nějž kdysi doufali generálové, a co díky důmyslnému systému podřízenosti zůstalo jen představou – v elektronického válečníka.

Nový program zrušil všechny předchozí a vyvolal procedury, o jejichž existenci neměl nikdo tušení. Během několika okamžiků došlo ve IV C 1215 k přeinstalaci části systému, a robot zaútočil.

Dvojici strážných kolegů, kteří se objevili se na konci chodby unikl o milimetry; přitom stačil plazmovým hořákem zaslepit jejich lo-